

Da disse Aftaler ikke skabte noget Overskud af Deviser, som kunde bruges til Betaling over for andre Lande, mente han ikke, at man burde generalisere Aftalerne eller gøre dem flersidige. Det eneste, der i Øjeblikket kunde gøres, vilde være, om Kreditorstaterne forhandlede indbyrdes om, hvad de kunde foretage for, at Debitorlandene ikke kom til at mangle Indførsel af nødvendige Varer. Den største Hindring for en Udvikling af Handelen mellem Landene saa han i Valutaernes usikre Stilling; den internationale Banks Bestyrelse havde da ogsaa eenstemmigt peget paa Betydningen af, at man vendte tilbage til Guldet. Men hertil var Udsigterne ikke gode, der maatte Aars Arbejde dertil; man maatte først skabe en faktisk Valutastabilitet; thi intet Land, der havde forladt Guldet, vilde vende tilbage dertil, medmindre det følte sig sikker paa, at det derefter kunde holde Stillingen. Han udkastede den Tanke at genoptage den økonomiske og monetære Verdenskonferencens Arbejde ved Nedsættelsen af et Udvalg med vidtgaende Mandat og med det Formaal ved Genoptagelsen af de afbrudte Forbindelser mellem Regeringerne at finde Veje til i Samarbejde at komme ud af Krisen.

Imod denne Tanke udtalte den australske Delegerede sig, idet han fandt, at man burde begrænse sig til en bestemt Opgave; de mislykkede Rekonstruktionsforsøg fra 1927 til 1933 skyldtes netop, at man ikke havde forstaaet at begrænse sig. Desuden havde mange Stater skabt Industrier, som ikke kunde betale sig. Den Lysning, der i Øjeblikket synes at vise sig, skyldtes ikke internationale Bestræbelser, men enkelte Landes egne Foranstaltninger. Men Stillingen var usund; vel havde Landbrugslandene grebet til Beskyttelse af deres Industrier, men det var intet i Sammenligning med Industrilandenes Beskyttelse af deres Landbrug. Hvedepriserne i Europa laa nu 100—300 pCt. over Verdenspriserne, og Smørpriserne i Industrilandene var 160 til 240 pCt. over Verdenspriserne; for Uld gjaldt noget lignende. Hvis Landbrugs-

landene først slog sig paa at skabe Industrier, vilde der ingen Vej være tilbage, og hele det økonomiske Liv vilde lide derunder. Han sluttede sig til det franske Forslag, men saa gerne, at man gik videre, end dette tilsigtede.

Ogsaa den engelske Delegerede udtalte Sympati for det franske Forslag. England havde ingen Clearing-Aftaler, men Regeringen havde Bemyndigelse til at oprette Clearingkontorer, men denne Metode var fremmed for England. Hvis man foretog en Undersøgelse af de flersidige Metoder for Clearing, burde den internationale Bank være med i Arbejdet. Tiden var ikke inde for Genoptagelse af den økonomiske og monetære Verdenskonferencens Arbejder; men man havde et udmærket Organ i Forbundets økonomiske Komité, som vilde anbefale de nødvendige Foranstaltninger, naar Tiden var inde; man burde derfor indskrænke sig til en Undersøgelse af det begrænsede Omraade: Kompensation (Kontingentering) og Clearing.

Udenrigsminister, Dr. *Munch* holdt derefter den som Bilag 2 gengivne Tale.

Efter Udtalelser af den portugisiske Delegerede, der ikke troede, man kunde komme langt med flersidige Aftaler med Hensyn til Clearing o. s. v., bl. a. fordi disse Aftaler var kortvarige, af den indiske, der sluttede sig til den australske og ønskede de prohibitive Toldsatsers Bortfald, udtalte den polske Delegerede sig for størst mulig Handlefrihed. Polen anvendte ikke i Europa Kontingentaftaler undtagen for at tage Hensyn til den anden Parts særlige finansielle Situation. Han turde ikke benægte Muligheden af, at en mangesidet Clearing-Aftale kunde frembyde Fordele, men mente, at en Plan herom vilde blive meget udviklet.

Den svenske Delegerede mindede om, at hans Land altid var gaaet ind for Mestbegunstigelsesprincippet og den friest mulige Samhandel; men man maatte erkende, at Udviklingen var gaaet i en anden Retning. Han fandt de Bestræbelser, Regeringerne udfoldede for at undgaa en altfor